

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 1102/06
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr. C/1123/10
VAN HET ARREST

8 oktober 2010

not. E 66.L1.6324/04 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____ handelaar, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2. Nr. _____ voorheen _____, met maatschappelijke zetel te _____

beklagden,

verlacht van:

A. Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.1, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening van 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van n of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake op het perceel kadastraal bekend, met perceelnummer _____ met een oppervlakte van 3.504,00 m², gelegen te _____

1. te _____ op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1997 tot 30 februari 2004:

Namelijk door het verbouwen van een bergplaats tot woning en het verbouwen van een gebouw-afdak naast de woning zonder stedenbouwkundige vergunning.

2. te _____ in de periode van 20 februari 2004 tot 14 februari 2006;

Namelijk door het instandhouden van de onder de tenlastelegging A.1. beschreven werken.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 9 oktober 2006 9de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Bepaalt dat de kwalificatie van het feit voorwerp van tenlastelegging A.1. dient ontdubbeeld te worden als volgt:

A.1.1. Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.1°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, terzake op het perceel kadastraal bekend, met perceelnummer _____ met een oppervlakte van 3.544.00 m², gelegen te _____

Te _____ op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1997 tot 20 februari 2004: namelijk door het verbouwen van een gebouw naast de woning zonder stedenbouwkundige vergunning.

A.1.2. Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.6°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend gebouw geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben met het oog op een nieuwe functie, terzake op het perceel kadastraal bekend, met perceelnummer _____ met een oppervlakte van 3.544.00 m², gelegen te _____

Te _____ op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1997 tot 20 februari 2004: namelijk door het verbouwen van een bergplaats tot woning zonder stedenbouwkundige vergunning.

Nemt er akte van dat de eerste beklagde en tweede beklagde daartoe vrijwillig zijn verschenen op de zitting van 26 juni 2006.

Spreekt de beklagde _____ vrij voor tenlasteleggingen A.1.1 en A.2 en ontslaat hem van verdere rechtsvervolging.

Verklaart de tenlastelegging A.1.2 in hoofde van de beklaagde bewezen.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de tenlastelegging A.1.2 tot een geldboete van € 200, te verhogen met 40 opdecimen en gebracht op € 1000 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

Spreekt de beklaagde en zoon vrij voor tenlasteleggingen A.1.1 en A.2 en ontslaat haar van verdere rechtsvervolging.

Verklaart de tenlastelegging A.1.2 in hoofde van de beklaagde bewezen, weze het beperkt tot de periode van 3 juli 1999 tot 20 februari 2004.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de tenlastelegging A.1.2 (periode 3 juli 1999 tot 20 februari 2004) tot een geldboete van € 200, te verhogen met 40 opdecimen en gebracht op € 1000.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: beide een bedrag van € 25, te verhogen met 45 opdecimen en gebracht op € 137,50.

Vernijst de beide beklagden solidair in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 214,46.

Legt hen een vergoeding op van € 25, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 7 mei 2004 (ontvangen op het parket op 12 mei 2004) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de eerste beklagde en tweede beklagde ontvankelijk en gegrond in de volgende mate.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te hetgeen impliceert het ongedaan maken van alle werken die reeds uitgevoerd zijn aan het gebouw-bergingplaats met als voornaamste doel er een woning van te maken, evenals de verwijdering van alle nieuw geplaatste nutsvoorzieningen, nieuwe raamindeling, nieuwe indeling van het gebouw, sanitair, en alles wat enigszins kan verwijzen naar een mogelijke bewoonbaarheid van het gebouw zodat de oorspronkelijke juridische bestemming van berging verkregen kan worden - en dit binnen een termijn van 1 jaar vanaf de datum van huidig vonnis.

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren a rato van

€ 125,00 lastens de eerste beklagde en tweede beklagde, per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van 1 jaar, met dien verstande evenwel dat deze uitvoeringstermijn pas een aanvang zal genomen hebben vanaf de betekening van huidig vonnis.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van 1 jaar.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Bepaalt dat er geen redenen zijn om de beslissing over de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4 V.T.Sv. ambtshalve aan te houden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 20 oktober 2006 door de eerste beklagde.
- 20 oktober 2006 door de tweede beklagde.
- 23 oktober 2006 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 10 september 2010 in het Nederlands:

- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procurateur-generaal,
- de eis tot herstel in zijn eis bij monde van meester voor
meester beiden advocaat te

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. De oorspronkelijk enige telastlegging, aangeduid als telastlegging A, omvat 2 onderdelen; onderdeel 1 heeft dan weer betrekking op twee

feitelijke gedragingen, nl het verbouwen van een bergplaats tot woning en het verbouwen van een gebouw-afdak.

De eerste rechter heeft onderdeel 1, wat hij noemt, ontdubbeld; van een ontdubbeling is echter geen sprake; de "ontdubbeling" betreft een aanpassing van de kwalificatie van de twee onderdelen van onderdeel 1 van de enige telastlegging.

Rekening houdend met het feit dat in de telastlegging slechts wordt verwezen naar het Stedenbouwdecreet van 18 mei 1999, dat in werking trad op 1 mei 2000, beoogt de vervolging klaarblijkelijk een periode die op 1 mei 2000 aanvangt.

2.2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd, met een aanpassing van de letter- en cijferindicatie, als volgt:

- oorspronkelijke telastlegging A.1:

A. Bij inbreuk op art. 99 §1.1, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van n of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake op het perceel kadastraal bekend met een oppervlakte van 3.544,00 m2, gelegen te

te van 1 mei 2000 tot en met 19 februari 2004:

- 1. door het verbouwen van een bergplaats tot woning,*
- 2. door het verbouwen van een gebouw-afdak naast de woning tot garage.*

- oorspronkelijke telastlegging A.2:

B. Bij inbreuk op art. 99 §1.1, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van n of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake op het perceel kadastraal bekend nummer met een oppervlakte van 3.544,00 m2, gelegen te

te leger, van 20 februari 2004 tot en met 13 februari 2006:

door het in stand houden van de in de telastleggingen A.1 en A.2 beschreven werken.

2.3. De aldus verbeterde telastleggingen betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de onderdelen A.1 en A.2 van de oorspronkelijke telastlegging ten grondslag liggen.

Het verweer van partijen had betrekking op de aldus verbeterde telastleggingen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2 of B betreft het deze telastleggingen zoals hier in randnummer 2.3 omschreven.

3. De onder A.1 en A.2 te last gelegde misdrijven maken sinds 1 september 2003 een inbreuk uit op art. 4.2.1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Met betrekking tot het onder B te last gelegde in stand houden is het zo dat sinds 22 augustus 2003 art. 146 Stedenbouwdecreet 2003 bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Het te last gelegde in stand houden was op het tijdstip van de dagvaarding voor de eerste rechter niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in agrarisch

gebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.6.1.1, 3° lid VCRO (art.1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat, brengt mee dat de strafvordering voor zover zij het in stand houden betreft, niet ontvankelijk is.

4. Voor zover bewezen komen de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1 en A.2 in hoofde van elke beklaagde voort uit eenzelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 19 februari 2004. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 23 oktober 2006. Sindsdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot voormelde telastleggingen niet is verstreken.

5. De eerste beklaagde is sinds 16 februari 1999 zaakvoerder van de tweede beklaagde, toen genaamd en
Zoon. Hij was ook de uitvoerder van de werken waarop de telastleggingen betrekking hebben.

De tweede beklaagde kocht het perceel grond met erf nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding aan op 25 september 1996 van de echtgenoten

Op 17 september 1969 had dit echtpaar een bouwvergunning bekomen om op het perceel een nieuwe woning te bouwen; op het perceel bevond zich toen de oude bedrijfswoning, zijnde de bergplaats vermeld in de

telastlegging A.1. De nieuw vergunde woning werd gebouwd en de oude hoeveuwoning werd gebruikt als bergplaats.

In 2003 besliste de tweede beklagde de bedrijfswooning, vergund in 1969, met een deel van de bedrijfsgebouwen af te splitsen; het afgesplitste gedeelte werd verkocht op 6 november 2003. De tweede beklagde behield zo het kleinere deel van het perceel, waarop zich de als berging ingerichte oude hoeveuwoning bevond met aanpalende stallen.

6.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastlegging A.1 en A.2 in hoofde van de beide beklagden bewezen.

6.2. Wat de telastlegging A.1 betreft is het zo dat wel degelijk sprake is van vergunningsplichtige verbouwwerken waarbij een berging werd verbouwd tot woning; het feit dat de omvorming tot woning op 19 februari 2004 nog niet was beëindigd, doet hieraan geen afbreuk.

Het verbouwde gebouw betrof wel degelijk een berging; het plan gevoegd bij de op 17 september 1969 ingewilligde bouwaanvraag duidt de "vervallen vroegere woning" aan als deel van de stalling; de geloofwaardige stukken tonen aan dat in het kader van het bekomen van een bouwpremie de oude vervallen woning daarop effectief als berging werd gebruikt. In de akte aankoop van september 1996 is slechts sprake van één woning ("een woning met bedrijfsgebouwen"), dit is de in 1969 vergunde woning, met bedrijfsgebouwen.

De uitgevoerde werken betreffen wel degelijk werken die de berging anders van bouw maakten, meer bepaald (opnieuw) tot woning en geen onderhouds- of instandhoudingswerken. In weerwil van wat de eerste beklagde in conclusies aanvoert blijkt dit uit de visuele vaststellingen van de verbalisant (stuk 3): de bergplaats werd voorzien van nieuwe vensters en deuren aan de buitenzijde, de vloeren werden overal verwijderd, de muren werden voorzien van vernieuwd-nieuw pleisterwerk, binnenin zijn vier plaatsen en een gang voorzien, er zijn "sanitaire werkzaamheden" bezig, aan de rechter zijde werd een venster geplaatst tot aan de grond "niet conform aan de oude opening". Foto's tonen aan dat elektriciteitsleidingen werden aangebracht ook in de tot stand gebrachte garage (telastlegging A.2). In het proces-verbaal van uitvoering van de herstelmaatregel van 9 juni 2010 worden tal van werken opgesomd die uitgevoerd dienden te worden om van de (niet afgewerkte) woning terug een berging te maken.

6.3. Wat de telastlegging A.2 betreft greep het verbouwen van het gebouw-afbreuk tot garage wel degelijk plaats in de periode waarop deze telastlegging betrekking heeft en niet vooraleer de tweede beklagde de eigenaar van werd. Niet alleen ogen de materialen op de foto's nog vrij recent, maar de verbouwing blijkt nog niet gebeurd te zijn vóór de storm van 27 februari 2002, vermits in het attest van de verzekeringsmakelaar (deel van stuk 49, fotografisch dossier met bijlagen) nog sprake is van "afbreuk in plastic en golfplaten".

7.1. Art. 5, tweede lid, Sw. bepaalt: "Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke

persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld".

De strafuitsluitende verschoningsgrond die deze bepaling ten voordele van de persoon die de minst zware fout heeft gepleegd invoert, bestaat niet wanneer het misdrijf wetens en willens is gepleegd. In dat geval kan de natuurlijke persoon steeds samen met de rechtspersoon worden gestraft, ongeacht wie de zwaarste fout heeft gepleegd.

7.2. De eerste beklaagde handelde weten en willens; dit wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

De eerste beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

7.3. De gelijktijdige strafbaarstelling van de rechtspersoon en van de natuurlijke persoon overeenkomstig die bepaling, is slechts mogelijk wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon die de fout wetens en willens heeft gepleegd. Dit houdt in dat de fout van de rechtspersoon samenvalt met deze van de natuurlijke persoon of ermee nauw verband houdt, maar neemt niet weg dat een fout bij de beide personen aanwezig moet zijn.

Hieruit volgt dat het hof ook bij de rechtspersoon de fout moet vaststellen.

De tweede beklaagde is als rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk, niet alleen omdat de misdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel en de waarneming van haar belangen, maar ook omdat de eerste beklaagde, als geïdentificeerd natuurlijk persoon die de feiten wetens en willens pleegde, de leiding van het bedrijf had en binnen de rechtspersoon de mogelijkheid had de uitvoering van ongewenste verbouwwerken te verhinderen maar er voor heeft gekozen dit niet te doen.

8.1. De bewezen misdrijven komen in hoofde van elke beklaagde voort uit eenzelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wettelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt voor ieder van hen daarom een passende bestraffing, van aard hun te doen inzien dat zij in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. In het voordeel van de beklaagden houdt het hof er rekening mee dat zij, wegens het laatlijdig gevolg hebben gegeven aan de vordering tot herstel en met het groot tijdsverloop sedert de feiten.

8.2. Het hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de misdrijven deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004

werden gepleegd, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 40 opdelciemen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionelle Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdelciemen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

9. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde met betrekking tot de werken omschreven in de bewezen verklaarde telastlegging A.1 het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

Na het bestreden vonnis werd tot dit herstel overgegaan. Deze vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zijn zonder voorwerp.

Met betrekking tot de omvorming van het afdak tot garage (telastlegging A.2) werd geen herstelmaatregel gevorderd.

**OP DEZE GRONDEN,
het Hof,**

rechtsprekend op tegenspraak,

geleed op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,

art. 1bis Sw.,

162, 162bis, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor in randnummer 2.2. vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B niet ontvankelijk,

veroordeelt de eerste beklagde voor de telastleggingen A.1 en A.2 samen tot een geldboete van € 200, te vermeerderen met 40 opdelciemen tot € 1.000 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastleggingen A.1 en A.2 samen tot een geldboete van € 300 te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 1 500,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

stelt vast dat de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot de werken vermeld in de telastlegging A.1 en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp zijn,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een vaste kostenvergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 214,46 in eerste aanleg en begroot op € 194,66 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

Kosten eerste aanleg: € 214,46

Kosten beroep:

Afschriften: € 62,70

Opstelrecht ber. bekl.: € 60,00

Dagvaarding: € 54,26

€ 176,96

+ 10 % : € 17,70

Totaal: € 194,66

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **8 oktober 2010** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier